

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada bilo predstavljeno u svim djelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na Hrvatski glasi, *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada bio tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvjetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; od tud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa sa nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegoa „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenj”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskršnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

„**POSLUŠNOST BOLJA OD ŽRTVE**”

– 1. SAM. 15:1-35 – 26. SRPNJA –

Ključni tekst: – „Gospodinu, Bogu svom, služiti ćemo i glas njegov slušati ćemo.” – Joz. 24:24

NAŠA lekcija govori o testiranju kralja Šaula, o njegovom neuspjehu da izdrži testove i o posljedičnom odbacivanju njegove obitelji i njega samog iz kraljevstva. Njegova se povijest može podijeliti u četiri dijela: (1) Povoljne prilike njegove mladosti – energičan, lijepog izgleda, skroman, njegov izbor za kralja Izraela općenito se smatrao izvrsnim. (2) U prvim godinama svoje vladavine bio je uspješan general i sposoban organizator svog kraljevstva. (3) U svom vremenu testiranja nije uspio i odbijen je, isprva djelomično, kasnije temeljitije. (4) Opadanje njegove muževne zrelosti, njegov gotovo gubitak razuma i konačno tragična smrt njega i njegovih sinova. Današnja lekcija posebno se bavi trećom od ovih epoha – njegovom kušnjom.

Filistejci su vršili neku vrstu vladavine u Palestini, vjerojatno skupljajući poreze kao naknadu za dopuštanje ljudima da imaju određenu mjeru mira i posjeda zemlje. Očigledno su imali utvrđene gradove u raznim dijelovima izraelskog teritorija, a od njihovih predstavnika u njima došla je vijest da su Izraelci pomazali Saula za svog kralja, što je okolnost za koju se smatralo da implicira zbacivanje filistejskog jarma, deklaraciju neovisnosti. Filistejci su smjesta okupili vojsku da sruše novo kraljevstvo. Pretpostavlja se da je podatak da su imali trideset tisuća kola bio pogreška prepisivača za tri tisuće; jer je broj konjanika, po dva na kolima, naveden kao šest tisuća. Ova znatna vojska je umarširala u Palestinu; te je uslijedila bitka između njih i Izraelaca. Kralj Saul je očito želio biti u skladu s Gospodinom, i još uvijek je shvaćao da bi bez božanskog uplitanja bio nemoćan odbiti napadača takve snage. Prorok Samuel je komunicirao s njim i on je obećao da će doći u roku od sedam dana prinijeti žrtvu Bogu u ime Izraela, kako bi Gospodnji blagoslov mogao pratiti njegov narod i donijeti mu pobjedu, u skladu s božanskim savezom.

Kralj Šaul čekao je šest dana, a u međuvremenu je vidio kako se njegova vojska topi od dezerterstva, jer su Izraelci bili slabo naoružani i u velikom strahu. Nisu imali praktički nikakvo oružje, samo svoje poljoprivredne alate za ratno oružje. Očito su ih Filistejci prethodno lišili borbenog oružja i na neki su način spriječili Kenite, koji su bili kovači tog vremena, da im služe u proizvodnji mačeva i kopalja. Kad je došao sedmi dan, kralj Saul, umoran od čekanja Samuela, sam je prinio žrtvu, protivno božanskom nalogu. Samuel se odmah pojavio i, ukazujući Šaulu na njegov neuspjeh, izjavio je da bi Svemogućii više cijenio poslušnost Bogu nego žrtve. Samuel je također istaknuo da je žrtva pod ovim okolnostima bila grijeh i da je

rezultat ove neposlušnosti bio da Bog neće dopustiti da se Saul i njegovo kraljevstvo ovjekovječe, iako je obećao da će bitka neposredno pred njima biti uspješna za dobro Izraela i za promicanje Božje vlastite stvari.

Poteškoća je bila u Savlovom neuspjehu da poštuje božansko uređenje, u njegovoj drskosti da poduzme ono što mu nije bilo povjereno, već je bilo pod zapovjedništvom drugoga. Gospodinova stvar nije bila spriječena; ali je vlastiti prosperitet kralja Saula bio ometen njegovim zanemarivanjem božanskog uređenja.

POUKA ZA DUHOVNE IZRAELCE

Koju pouku možemo izvući iz ovog događaja? Ako na trenutak pomislimo da Saul predstavlja one koji su bili povlašteni od Boga i pozvani u sunasljedstvo s Isusom u njegovom Kraljevstvu i pomazani Duhom Svetim, možemo vidjeti u njegovim ranim pobjedama sliku našeg dobrog početka, kada smo bezuvjetno vjerovali Bogu, i nastojali smo činiti samo ono što je on naredio, i čekati strpljivo i s povjerenjem na njega da vodi sve naše poslove. Kao što je Savao trebao napredovati i ojačati u svojoj vjeri, strpljenju i poslušnosti, tako bi nam naša najranija iskustva kao Gospodinovih slugu trebala donijeti sve veće strpljenje, ustrajnost, vjeru, pouzdanje, bezuvjetnu poslušnost. Ali kao što to nije bio slučaj s kraljem Šaulom, tako nije slučaj ni s mnogima od onih koji su bili pomazani za sunasljedstvo s Gospodinom u njegovu Kraljevstvu. Mnogi od njih imaju iskustva slična Savlovom. Umjesto da sve više ovise o Gospodinu, milosti primljene od njegove ruke čine ih manje probirljivima da upoznaju i vrše njegovu volju. Još uvijek poštuju Gospodina; još uvijek priznaju da bez njega ne bi mogli učiniti ništa; ali nisu dovoljno pažljivi da zabilježe što bi on htio od njih da učine. Ponekad se obvezuju obavljati tuđi posao i utoliko su „zaposleni u tuđim stvarima,” kao što je kralj Šaul bio zauzet i zgriješio pokušavajući obaviti posao koji je pripadao proroku.

Trebali bismo vidjeti da je u božanskom umu poslušnost jedan od najvažnijih elemenata karaktera. Gospodin nas obučava u Kristovoj školi za veliko djelo u budućnosti; i prvi preduvjet za buduće časti i prilike vrlo ispravno mora biti naša poslušnost prilikama i uputama Gospodnjim u sadašnjem vremenu. Ovo je naš Gospodin jasno objasnio u svojim usporedbama, rekavši da je nekima od svojih slugu povjerio više talenata nego drugima; da će svaki biti pozvan da položi račun za ispravno korištenje talenata, odgovornosti i zapovijedi koje su mu bile stavljene u ruke, i da će svaki biti nagrađen proporcionalno tome

kako je koristio talente koji su mu dani. Izraz našeg Gospodina o ovoj temi je: „Tko je vjeran u najmanjem, vjeran je i u mnogome.” – Luka 16:10.

Evo, dakle, naše lekcije, „Poslušnost je bolja od žrtve” u Božjim očima. On neće ni odobriti ni nagraditi našu nemarnost u ovom pitanju. Naprotiv, nepažnja prema njegovoj izravnoj volji označila bi nas kao razmjerno nepodobne za njegovu izravnu službu, bilo ovdje ili kasnije. To s naše strane podrazumijeva takvu odanost Gospodinu, takvu brižljivost u pogledu njegove službe, takvo međusobno prepoznavanje u pogledu Gospodina i njegove službe, da bismo vrlo pažljivo išli u našim nastojanjima da služimo njegovoj stvari. Dakle, apostol potiče: „Hodajmo oprezno,” pomno, pažljivo. – Ef. 5:15.

Kao što pomorac vodi kurs svog broda prema određenim kartama koje pokazuju skrivene stijene i plićake, i prema zvijezdama u njihovim kursevima, tako je kršćanin opskrbljen kartom koja mu pokazuje kurs kojeg bi trebao slijediti, i stvari koje ne b bile ugodne Bogu i štetne po njega samoga. Ta karta je Biblija, i tko god želi biti u skladu s Bogom, mora ne samo slušati njenu poruku, već i pratiti skrivene opasnosti koje mu prijete. Svakome od nas se sudi. Ovo Evangeosko doba je naš Dan suda, testiranja. Sam Gospodin pomno promatra smjer kojim idemo. Njemu nije dovoljno da mi imamo revnost. Revnost koju će on odobriti je ona koja djeluje iz ljubavi i u skladu s njegovim uputama. Revnost koja zanemaruje božansku uputu nije odobrena; to dovodi do brodoloma.

Apostol daje neke prijedloge u tom smjeru, govoreći da je svaki ud Tijela Kristova neophodan (I Kor 12:12-26); nitko se ne smije prezirati niti sprječavati da sudjeluje u općem djelu izgradnje Tijela u najsvetijoj vjeri. Apostol ilustrira da oko ne može reći ruci ili nozi: „Ne trebaš mi.” i obrnuto, ruka ili noga ne može reći da ne treba ni oko ni uho. Svaki član je neophodan; a prije svega svaki član Tijela treba se kretati samo u skladu s voljom Glave. A tu volju treba tražiti u svakom životnom događaju, velikom ili malom. Ne smijemo razmišljati o Gospodinovoj stvari kao o tome da u potpunosti ovisi o nama. Moramo zapamtiti grešku koju je napravio Uza – Kad je vidio Kovčeg Gospodnji da se je nagnuo na putu, pružio je ruku da ga pridrži i umro je zbog svoje neposlušnosti. Nije bilo u njegovoj oblasti da zadrži kovčeg. Gospodin je tu stvar držao pod svojim nadzorom i samo je svećenik smio to dotaknuti. Budimo dakle svi revni, ne samo da služimo Gospodinu, nego i da znamo način na koji on želi da vršimo tu službu. Budimo sigurni da služba izvršena na bilo koji drugi način osim onako kako je božanski usmjereno neće biti prihvatljiva i neće nam donijeti blagoslov, već naprotiv donijeti nam razmjernu Gospodinovu nemilost. Poslušnost je bolja od žrtve.

POKOLJ AMALEČANA

Očigledno je da je prošlo dosta godina između događaja na koje smo upravo ukazali i onih koji čine glavni dio današnje lekcije – drugog testa kralja Šaula. U međuvremenu je Izrael ojačao kao nacija; i došlo je vrijeme za izvršenje božanske izjave dane davno prije; naime, da Amalečane treba potpuno uništiti. Kao jedna grana Ezavove obitelji, bili su u srodstvu s Izraelcima i današnjim Arapima. Kao i potonji, bili su konjanici i vrsta razbojnika, koji su cvjetali pljačkajući svoje susjede. Budući da nisu bili dovoljno jaki da ozlijede Izraelce, pridružili su se drugim neprijateljima Izraela, bilo izravno sudjelujući u ratu ili neizravno, slijedeći bitke za skupljanje plijena. Bit će zapamćeno da su se borili protiv Izraelaca u pustinji kad su bili na putu prema Kanaanu. (Izlazak 17:8-16.) Bit će zapamćeno također da su se ponovno suprotstavili Izraelcima u osvajanju obećane zemlje; i da je Gospodin objavio preko Mojsija da oni budu potpuno uništeni, i dao Izraelu ovu zapovijed. – Pnz. 25:17-19.

Ispunjavanje ovih zapovijedi je odgođeno, vjerojatno iz dva razloga. Prvo, Izraelci nisu imali konjicu i bilo bi im teško nositi se s tim pljačkašima, koji bi se obrušili na njih i otišli. Drugo, vjerojatno je da je Gospodin dopustio Amalečanima da ostanu Izraelcima kao trn u oku zbog njihovog kažnjavanja. Ali sada, u Samuelovo vrijeme, kralju Šaulu je stigla poruka da potpuno uništi Amalečane, ne samo sve ljude, velike i male, nego i svu njihovu imovinu – ovce, goveda, konje – sve. Izraelci su to trebali učiniti kao mač Gospodnji, kao nanošenje presude koju je Bog odredio. Za njih se ne smije reći da su se pretvorili u razbojnike i lopove, da ratuju protiv svojih susjeda i da izvlače korist za vlastito dobro. Ovo mora biti svjedočanstvo ne samo narodima uokolo, nego i samim Izraelcima; to mora biti lekcija. Ne smiju steći dojam da bi ratovanje protiv njihovih susjeda bilo poduzeto iz bilo kakvih sebičnih, plaćeničkih motiva. Oni su bili Božji bič u ovom slučaju. Ne smijemo izvući zaključak da Bog danas daje bilo kakvu zapovijed bilo kojoj naciji da izbriše druge ljude. Moramo zapamtiti, naprotiv, da je Izrael bio slika-nacija, tipska nacija; i da je kroz njihovo iskustvo i povijest Gospodin posebno ilustrirao načela; da je koristio Izraela kao svoj mač, kao svoje pero, kao svoj glas.

NE U VJEČNU PROPAST

Nevjernici ovo iskustvo Izraelaca s Amalečanima smatraju užasnom slikom okrutnosti, posve suprotnoj pravdi; i ozbiljni, pošteni umovi posrnuli su kroz pogrešno shvaćanje uključenih načela. Mnogi bi bili skloni reći: „Zašto Bog nije poslao Saula i Izraelce s Evandeljem da propovijedaju Amalečanima? Zašto je poslao Izrael da uništi njihove živote, i tako okonča njihovu kušnju i baci ih u vječne muke?”

Odgovaramo da vječna muka nema nikakve veze s njihovim slučajem; jer Bog nije napravio takvu prijatnu i ne nameće takvu kaznu za njihov grijeh, niti za bilo koji grijeh. Prema Svetom pismu, „Plaća za grijeh je smrt.” (Rimljanima 6:23.) A smrt je bila plaća koju je Bog ovlastio Izrael nametnuti Amalečanima, smrtnom kaznom. Njihovo pogubljenje bilo je na potpuno isti način na koji sudovi danas naređuju pogubljenje ubojica, osim što je u ovom slučaju sam Gospodin djelovao kao sudac suda, pročitao odluku i izrekao kaznu.

Izraelci nikome nisu propovijedali Evanđelje, jer se nijedno Evanđelje nije moglo propovijedati prije svega dok Krist nije došao i platio kaznu za Adamov grijeh. Na temelju toga Kristova djela Bog zapovijeda svim ljudima posvuda da se obrate, jer je odredio dan suđenja, dan suda. (Djela 17:31.) Bog nije okončao njihov dan kušnje; jer im još nije bio došao. Kao i sav ostatak rase, bili su osuđeni na smrt zbog Adamova grijeha, a za pravdu nije važno kako će umrijeti, da li od kuge ili od općeg raspadanja ili od mača. Činjenica da je njihova smrt bila božanska kazna, bolje je prikazana njihovim pogubljenjem u skladu s božanskom zapovijedi, nego da ih je snašla na neki drugi način. Incident je dao lekciju predodžbenom Izraelu, kao što još uvijek daje lekciju duhovnom Izraelu. Prisjetimo se da su svi ti Amalečani bili otkupljeni pružanjem Božje ljubavi, Isusovom smrću. U dogledno vrijeme svi oni trebaju imati svjedočanstvo da je Krist umro za njihove grijeha i imati priliku tijekom dana Milenijskog doba, svjetskog sudnjeg dana, vratiti se u puni sklad s Bogom i živjeti.

DRUGA KUŠNJA KRALJA ŠAULA

Da je prošlo dosta godina i da je kralj Saul dobro iskoristio svoje prilike kao organizator kraljevstva, dokazuje činjenica da je velika vojska bila okupljena u skladu s Gospodinovom zapovijedi proroku: „Dvjesto tisuća pješaka i deset tisuća Judinih ljudi.” Ova je vojska očito bila tako raspoložena da presretne sve Amalečane koji bi mogli pobjeći. U međuvremenu je poslana vijest Kenitima, koji su živjeli među Amalečanima, savjetujući ih da odu kako ne bi patili zbog kazne Amalečana; a dano objašnjenje je bilo da su Keniti davali prednost Gospodinovom narodu, bili su pošteđeni priznavanjem ove činjenice; jer je uništenje Amalečana bilo u skladu s božanskom odredbom, zbog njihovog protivljenja Izraelu.

Svi ljudi su pobijeni osim kralja, kojeg je kralj Saul poštedio, zadržavši ga kao svojevrсни trofej. Životinje su također sve uništene, osim najodabranijih stada i krda, što je dodatno bilo protivno božanskoj zapovijedi.

Kad je prorok Samuel došao kralju, ovaj ga je pozdravio kao Božjeg zastupnika i izvijestio da je

učinio po božanskoj zapovijedi. Zatim je uslijedio upit: „Ako je tako, što znači blejanje ovaca i mukanje goveda?” Saulov je odgovor vjerojatno bio izvrđavanje; da su se oni čuvali kako bi se prinijeli Gospodinu na žrtvu. Tada ga je Samuel prekorio, ističući da je prekršio zapovijed Gospodnju sačuvavši bilo kojeg od njih. Kralj se međutim bunio što ih je narod zadržao; da ih je Izrael želio; i možemo lako pretpostaviti da bi među Izraelcima postojalo prilično protivljenje rasipanju dobara Amalečana, tako da su ljudi tog vremena, kao i danas, bili navikli željeti dragocjenosti. Savao je doista mogao postupiti u skladu s božanskom odredbom iskazujući poslušnost Gospodinu i tako se staviti u nemilost naroda; ali bi time zadržao božansko odobrenje. Kao što je i bilo, prorok je izrazio božansko negodovanje, rekavši: „Jesu li Gospodinu žrtve paljenice i žrtve podjednako mile kao slušanje glasa Gospodnjeg? Gle, poslušati je bolje od žrtve, i pokoriti se (bolje) nego ovnujsko salo.”

KUŠNJE KRALJEVSKOG SVEĆENSTVA

Pogledajmo ne postoje li odgovarajući testovi za kraljevsko svećenstvo. Često testovi dolaze na ovaj razred nakon što su dugo bili u Kristovoj školi. Govoreći s nekima od takvih, Apostol kaže: „Jer ste trebali nakon toliko vremena postati i učitelji, a vas ponovo treba netko učiti početnim načelima Božjih objava,” doktrina (učenja) Krista. (Heb 5:12.) Ponekad smo iznenađeni drugima, ponekad samima sobom, što smo tako spori u napredovanju; da smo očito stekli tako malo pobjede u izgradnji karaktera i uvažavanju načela koja bi trebala vladati među onima koji su Gospodnji pomazanici i u pripremi za prijestolje. Saulove poteškoće i testovi mogu predstavljati neke od naših.

(1) Sebični duh, želja za nekim od najboljih stvari koje je Gospodin osudio; spremnost da ih poštedimo jer nam se obraćaju sa sebičnog gledišta, tjelesnog gledišta.

(2) Duh koji se boji čovjeka. Kao što se Savao bojavao navući na sebe prijekore naroda, bojeći se da ga se s jedne strane ne smatra preuskim, a s druge strane previše rastrošnim, tako dolazi iskušenje pred Gospodinov narod da vodi svoj put ne u potpunosti prema Riječi Gospodnjoj, nego s poštovanjem prema osjećajima drugih. Ovo je strah od čovjeka koji donosi zamku. (Izreke 29:25.) Uhvaćeni smo u zamku duha svijeta. O takvima Gospodin kaže: „Kako možete vjerovati [nastaviti s ispravnim učenjstvom] koji primete čast jedni od drugih, a ne tražite čast koja dolazi samo od Boga?” – Ivan 5:44.

(3) Savlova treća poteškoća bila je ta što je previše mlitavo cijenio Gospodinovu Riječ; i to je poteškoća koja posebno muči gotovo svakog od Gospodinovih sljedbenika koji zaluta u zabludu doktrine ili

ponašanja. S kakvom se pažnjom trebamo čuvati da ne bi bilo tko od nas, postavši dionicima tako velikog blagoslova kakav podrazumijeva naše pomazanje, ostao bez njegovog veličanstvenog ostvarenja u Kraljevstvu. Pobrinimo se da odbacimo svaku ljubav prema grijehu u svakom njezinom obliku i da cijenimo Božju naklonost tako visoko da razmatranje ljudskih prijateljstava ne bi imalo djelić težine ili utjecaja na nas, osim ako bi isto trebalo biti u potpunom skladu s božanskim programom; i kako bismo održali te ispravne odnose, pazimo na njegovu Riječ.

Sjetimo se apostolovih riječi da se ne borimo s krvlju i mesom, nego sa zlim duhovima na visokim položajima. (Efež. 6:12.) Sjetimo se da ti zli duhovi imaju moć u određenoj mjeri pogodovati u nama pogrešne osjećaje; da u omjeru u kojem bismo svoje umove prepustili bilo kojem sebičnom, grešnom ili neplemenitom kanalu, u tom istom omjeru bi ti nevidljivi protivnici svetaca imali moć nad njima. Sjetimo se, naprotiv, da u onoj mjeri u kojoj su naša srca odana Gospodinu i njegovoj Riječi i duhu istine, duhu ljubavi, u tom smo istom omjeru okruženi aureolom utjecaja koji bi štitio nas, tako da o takvima može biti napisano: „Zli ga se ne dotiče.” – 1. Ivan 5:18.

TEST SAVRŠENE LJUBAVI

Sveto pismo jasno ukazuje na veliki test i kušnju za Crkvu u sljedećih nekoliko godina. Odredit će kod mnogih ono što je Šaulovo ispitivanje odredilo za njega, hoće li se Božja naklonost nastaviti ili ne, sa svojim privilegijama i prilikama Kraljevstva. Vjernima Gospodin govori: „Ne boj se, stado malo, svidjelo se Ocu vašem dati vam Kraljevstvo.” Ostalima će biti odgovoreno kao i Saulu: „Poslušnost je bolja od žrtve;” ti si odbijen. Preko Ivana Gospodin nam govori kako će filadelfijska pozornica Crkve biti spašena od velikog „časa kušnje koji dolazi na sav svijet da iskuša one koji žive na zemlji”. (Otkrivenje 3:10.) Postoje kušnje koje dolaze na Laodicejsku Crkvu, koja živi u vrijeme prisutnosti Sina Čovječjeg, kada on stoji na vratima i kuca. (Otkrivenje 3:20.) U toj kušnji, rečeno nam je, da će tisuću pasti sa strane, a deset tisuća s desne strane jednog Tijela, prave Crkve, kojoj je Isus Glava. Apostol Petar slikovitim jezikom opisuje nebo kao da gori (2 Pt 3:12), simbolički oslikavajući crkveni utjecaj našeg vremena; a sveti Pavao govori o „vatri koja će iskušati svačije djelo kakvo je”. (I. Korinćanima 3:13.) Uvjereni smo da će samo zlato, srebro i drago kamenje božanskog karaktera i doktrine izdržati vatrenu kušnju. Sigurno si nitko od Gospodinovih ljudi ne može priuštiti ignoriranje takvih ispitivanja poput ovih; pogotovo nitko od onih koji su s nama i koji vjeruju da smo sada u tom probnom roku; i da će sljedećih sedam godina biti dominantno vrijeme testiranja.

Ako je ispit karaktera koji Bog odobrava ljubav – savršena ljubav prema Bogu, prema braći, da, također i prema našim neprijateljima – onda neka ta misao neprestano bude pred svim našim umovima s namjerom da ne budemo zatečeni, da ne dajete se zavarati od strane velikog Protivnika, koji bi i dalje rado stavio tamu za svjetlo i svjetlost za tamu, o ovoj kao i o svakoj drugoj temi. Naše predviđanje je da će veliki sukob koji će naposljetku zahvatiti svijet i završiti u anarhiji koja će svrgnuti sav zakon i red započeti s Crkvom; početi s predanima, posvećenima, prosvijetljenima. Ne upozorava li nas Gospodin unaprijed, da u svemu sud mora započeti u domu Božjem. (I Pet. 4:17.) Nužno mora započeti s onima koji su najviši u toj kući što se tiče svjetla, znanja i privilegija.

Jesmo li spremni za ove testove, o kojima čitamo da bi prevarili, kad bi bilo moguće, i same izabrane? Još uvijek vjerujemo da će ti testovi biti u skladu sa savršenom ljubavi. Ljubav i sebičnost dvije su velike sile koje pokreću svijet i svakog pojedinca u njemu. Već smo vidjeli da će sebičnost, koja će uskoro preplaviti svijet, značiti bezljubljenost do te mjere da Sveto pismo izjavljuje: „Svačija će se ruka podići na bližnjega i nema mira ni onome tko izlazi ni onome tko ulazi.” (Zah. 8:10; 11:6.) Može li se to isto stanje stvari očekivati u Crkvi – svačija ruka protiv bližnjega, jezik svakog brata protiv svakog drugog brata u Gospodinu? Smije li se dopustiti da ljutnja, zloba, mržnja, zavist i svađa preplave Crkvu Kristovu? Jesu li takve stvari mogle imati neko mjesto ili moć utjecaja protiv onih koji imaju znanje istine? Mišljenja smo da je to upravo ono što možemo očekivati.

Imamo naviku pretpostaviti da su se riječi našeg Gospodina, „Brat će brata predati u smrt,” odnosile samo na vrijeme našeg Gospodina i tijekom mračnog vijeka. Zaboravljamo li da se slični uvjeti mogu očekivati na kraju ovog doba? Međutim, predaja možda nije fizička; razapinjanje, bičevanje i pečenje možda nisu doslovni; ali vjerujemo da se gotovo iste stvari mogu očekivati samo uz ograničenja koja će naša civilizacija nametnuti. Očito nam nije dovoljan test da nas „svi ljudi mrze zbog imena svoga”. Moramo biti ispitani mržnjom, zlobom, zlim govorom i zlim nagađanjima onih koji su s nama umočili u jelo, onih koji su s nama sudjelovali u sadašnjim stvarima božanskog obilja za stolom Gospodnjim, duhovnom hranom. Ah! Ako je to tako, onda doista možemo očekivati za posljednje dane Crkve, Tijela Kristova, iskustva koja se ne razlikuju od onih koja su došla Učitelju u Getsemaniju, od kojih je jedno od najtežih moralo biti Judin poljubac.

BRAĆO, ŠTO ĆEMO?

Kad su neki od onih koji su slušali apostole na dan Pedesetnice shvatili kakva je bila stvarna situacija

stvari, i da su oni i njihovi vladari razapeli Kneza života – neki od njih zapravo, a neki od njih ne prosvjedujući – oni koji su bili ispravni bili su presječeni u srcu i povikali: „Što nam je činiti?” Apostol ih je uvjerio u oprost jer su to učinili iz neznanja. Tako je i kod nas. Ako netko od nas otkrije da smo pod bilo kakvom zamkom ili zabludom protivnika uhvaćeni u zamku nedjela prema bratu, trebali bismo se odmah osjetiti povrijeđenima u srcu i trebali bismo otići Gospodinu za božanski oprost i onima kojima mi smo pogriješili, s njihove strane, da tako poraz u rukama protivnika možemo pretvoriti u pobjedu.

Nedvojbena dolazi upravo takva oluja; i kako to prorok izražava, pitanje nije, Tko će pasti, nego „Tko će moći opstati?” (Mal. 3:2.) Tisuću će pasti onome koji će ostati. Sami Izabrani neće biti prevareni, ali pitanje je, Jesmo li mi od samih Izabranih? i naš odgovor mora biti da će Gospodin odlučiti o ovoj stvari prema načinu na koji mi odlučujemo kada smo pod kušnjom. Nemoguće nam je pretpostaviti koji bi mogli biti različiti očiti razlozi za nebratstvo, za gubitak bratske ljubavi. Ako obratimo pažnju na protivnika, on će nas natjerati da mislimo da je ispravno odstupiti od redovnog pravila procedure, i, ako smo voljni, natjerat će nas da osjećamo da smo potpuno opravdani u kršenju svih različitih uputa koje nam je dao Gospodin naš Bog. To će zahtijevati od svih nas punu ljubavi vjernost Gospodinu i braći kako bismo mogli izdržati kušnje ovoga dana; i ne možemo se u ovom trenutku suzdržati od ponovnog podsjećanja dragih sljedbenika Gospodina na ono što smo već naglasili u *STUDIJAMA SVANUĆA*, sv. VI, pogl. 9, smjer koji bi novo stvorenje trebalo poduzeti u svakoj stvari u kojoj osjeća da ga je brat uvrijedio, što je opisao naš Gospodin u Mat. 18:15-17.

ŠTO ZAVJET ZNAČI

Nije nevjerovatno da se protivnik i prijevara našeg vlastitog tijela urote kako bi spriječili svako djelo milosti, i dakako iznose argumente i, ako je moguće, dokaze iz Svetog Pisma. Ne dajmo se time prevariti, nego čvrsto zauzmimo svoj stav za istinu i pravednost, i za sve što bi zaštitilo braću i iskazalo čast Gospodinovom djelu. Navodimo i odgovaramo na prigovore na Zavjet kako slijedi:

(1) Zavjetovati se znači zakleti se, a mi smo upozoreni: „Ne zaklinjite se uopće.”

Ovo je greška; zavjet nije zakletva, nego svečana afirmacija. Predlaže se da se ne napravi čovjeku nego Bogu. To je u potpunom skladu sa Svetim pismom, koje kaže: „Izvrši svoje zavjete Gospodinu.” Kako netko može ispuniti svoje zavjete ako ih nikad nije dao, ili ako je pogrešno dati takve zavjete?

Budimo sigurni da će Protivnik upotrijebiti sva sredstva da nas odvрати od ovog jasno izraženog pravila ljubavi; da će nastojati da nas natjera da mislimo da se ne može primijeniti na poteškoću koja nas muči. Neka naš odgovor na sve takve Sotonine prijedloge bude: „Odlazi od mene.” Pišemo ovako oštro, jer u raznim dijelovima imamo nagovještaje od strane braće o nesporazumima i u nekim slučajevima očitovanja duha bez ljubavi, hiperkritičnog duha, nebratskog duha, duha koji je u izravnoj suprotnosti sa Zlatnim pravilom i Gospodinovim uputama, da odeš k njemu sam, da tražiš pridobiti svog brata, a ne da ga odbaciš niti ekskomuniciraš. Naprotiv, budite spremni umrijeti za njega. „I mi smo dužni život svoj položiti za braću.” – I. Ivanova 3:16.

Upamtimo, također, da ovo stanje bez ljubavi u srcu, ovaj hiperkritični duh, ne dolazi iznenada; razvija se postupno. Stoga bi svakoga dana svaki od Gospodinovih ljudi trebao pretraživati svoje srce da vidi može li ili ne pronaći prema bilo kome, svecu ili grešniku, išta od duha zlobe koju je Gospodin slikovito predstavio kao kvasac, zagađujući svojim utjecajem. „Malo kvasca ukvasi cijelo tijesto.” (I. Korinćanima 5:6.) Malo zavisti, malo zlobe, malo ljutnje, malo mržnje i malo svađe, mogu potpuno ukvasiti naša srca, i u relativno kratkom vremenu pretvoriti slastice naše nove prirode, duh ljubavi, u kiselu gorčinu. Štoviše, kvasac vjerojatno neće biti ograničen na jednoga, nego se širi na druge; i tako se mnogi mogu oskrvniti. Pjesnik je rekao:

„Nismo najgori odjednom;

Tok zla počinje tako sporo, i iz tako neznatnih izvora,
Ruka djeteta mogla bi glinom zaustaviti njegov proboj;
Ali neka potok postane dublji, i filozofija,
Ah! i religija, također, će uzalud se truditi
da vrtoglavu struju okrene.”

(2) Dati takav zavjet znači staviti se pod Zakon; a Apostol kaže: „Ako ste pod Zakonom, Krist vam ništa ne koristi.”

Ovo je također pogreška. Kršćani su pod Božjim zakonom u smislu da su se složili vršiti njegovu volju u svemu u mjeri u kojoj su to mogli. „Pravednost Zakona ispunjena je u nama koji ne živimo po tijelu, nego po Duhu.” Predloženi zavjet služi samo za pomoć u ovom hodanju i u potpunom je skladu s poticajem svetog Pavla: „Poravnite staze svojim nogama da se ne iščaši ono što je hromo.” Istakli smo da će put svijeta biti vrlo krivudav tijekom sljedećih nekoliko godina, i otuda veća potreba takvog zavjeta da se pomogne onima koji su na uskom putu. Apostol je prekorio one koji su se htjeli opravdati držeći se Zakona, zanemarujući Krista. Ovaj zavjet koji priznaje Krista i naše opravdanje kroz

vjeru u Kristovu krv, treba nam pomoći da slijedimo njegove stope.

(3) Zavjet koji sam položio u posvećenju uključuje sve što ovaj predloženi zavjet iznosi.

To je istina u određenom smislu; i utoliko sigurno nema prigovora. Naš zavjet posvećenja zapravo je značio činjenje bilo čega što bi iskazalo čast našem Gospodinu ili pomoglo braći – čak do mjere da se položi sam život. To je jednako značilo izbjegavanje svega što bi naštetilo Gospodinovoj stvari ili možda spotaknulo braću. Stoga naš posvetni zavjet neizravno pokriva sve što predloženi zavjet uključuje i isključuje, i oni koji to vide stoga ne trebaju oklijevati položiti predloženi zavjet.

Riječ Božja zabranjuje preljub, blud, raskalašenost ili nečistoću u mislima, riječima i djelima, a sve smo to jasno shvatili kada smo dali posvetni zavjet. Ali Sveto pismo nigdje ne zabranjuje čisti, „sveti poljubac”, niti propisuje druge stavke predloženog zavjeta; stoga to nismo imali na umu kad smo izvršili posvećenje. Ali kako je taj zavjet uključivao sve naše, čak i do smrti, on je stvarno uključivao novi zavjet, koji je zapravo još jedna stavka naše samopožrtvovnosti, napravljena u interesu opće stvari, i koja će se vjerojatno pokazati korisnom i za nas same.

Naš prostor dopušta objavu samo nekoliko od brojnih ohrabrujućih pisama koje smo na ovu temu primili od braće i sestara. Nastavljamo naš popis onih koji su nas obavijestili da su dali zavjet objavljen u našem izdanju od 15. Lipnja – sestre, naravno, mijenjaju zavjet kako bi ga primijenile na suprotni spol.

JOŠ MNOGI OBJAVLJUJU DA SU SE ZAVJETOVALI

LS Ward, Vincent C. Rice, AN Marchant, BF Coley, GW LaFerry, brat i sestra Spietz, John Kumpf, JE Miller, gospođa Emilie Bruce Abbe, brat i sestra Wiltison, EZ Johnson, Benj. Fisk, Alice L. Darlington, EJ Coward, Paul E. Thomson, Edmund Bodeutsch, Geo. W. Faulk, JW Hosfield, Čas. Strand, GM Brown, TE Fogan, WH Moore, Geo. W. Whiteus, CP Powley, A. Johnson, Anson G. Wilbor, Walter J. Thorn, FL Hall, OR Amick, GG DeFrese, Jas. O. Conner, Jas. Shermer, CC Coleman, HS Cox, Albert Berry, brat i sestra FA Kaufman, JD Gould, Thomas Cox, gospođa HB Ackley, MM Sanders, Rena Fulton, D. Gossadge, Chas. Murdock, Thos. Heald, seko. HB Simmons, RH Schmardebeck, RH Goss, Leonie E. Walker, Robt. Ingle, Frank Bradt, C. Greaves, JB McGee, John Kurzen, Ida Kurzen, Evelyn Sutherland, Eben A. Keller, JH Coyle, A. Johnson, TR Leedy, RL Jones, Eastman Douglass, ML Wolf, Alfred W. Gleason, JM Easley, ML Staples, gđa. Rosa Townsend, gđa. Isanre A. Watson, DA Mackey, Wesley Hawley, ML Cobb,

DV Berlage, Benj. J. Haytree, T. McNaught, brat i sestra LF Hall, Sydney Stokes, FA Acheson, Fred Bright, RL Smith, FL Hickson, gđa GW DePriest, E. Whelpton, gđa CW Stiver, P. Crippen, HL Hauerwas, Gđa FH Parmelee, Carrie Otteson, FG Giddings, AH Dooley i supruga, J. McCarthy, RH Goza, Ed. O. Loe, SW Williams, HJ Black, Nellie Hall, AZ Becker, Charles Toepfer, Lela E. McGee, J. A. Browne, TC Weaver, Eliza Breary, RH Barber, WH Jackson, AJ Gibson, MO Field, Joe Ganson, Emma Shull, AI Ritchie, SJ Fleming, CR Pitner, gđa WH Warren, JW Bell, Alma Swenson, gđa SJ Fleming, Charlotte White, A. Cleveland, DW Loree, Elmer G. Berry, Chas. Ockerman, Benj. Hershey, gospođa M. Gardner, gospođa MR Land, Alice G. James, Alice E. Bourquin, E. Louise Hamilton, M. Almeta Nation, Edith Hoskins, gospođa Isaac Hoskins, Laura M. Whitehouse, Charlotte Gillberg, Ora Lee Sullivan, J. Violet Meyer, gđa M. Hartzell, gđa ML Roberts, gđa BC Stark.

MOJ DRAGI BRATE RUSSELL:

Čini mi se da je najaktualniji članak koji se ikad pojavio u STRAŽARSKOJ KULI onaj u broju od 15. Lipnja, pod naslovom, „Ispuni svoje zavjete Gospodinu.” Ponekad sam se pitao gdje će završiti ova tjelesna manifestacija ljubavi između suprotnih spolova, ali sada zahvaljujem Gospodinu jer vjerujem da će gotovo svi, ako ne i svi, završiti tako da svi koji su uistinu njegovi daju predloženi zavjet. Siguran sam da dragi prijatelji nisu imali ni najmanji zao motiv, i radujte se što vas je Gospodin potaknuo da predstavite stvar na način pun ljubavi, zajedno s prijedlogom zavjeta, koji bi se trebao pokazati neosvojivom preprekom protiv daljnjih napada po tom pitanju.

Ovime vas obavještavam da sam se s velikim poštovanjem zavjetovao Gospodinu. Uzeo sam ga u ime Krista Gospodina našega, čija je snaga dovoljna u svakoj potrebi. Blagoslovio te Gospodin i čuvao tebe i sav dom tvoj. S žarkom ljubavlju, vjerni u Kristu, JOHN HOSKINS, – Minn.

DRAGO VOLJENI PASTORE:

Sadržaj KULE od 15. Lipnja donio je veliku radost u moje srce, i vjerujem da je Gospodinu ugodno izraziti svoju zahvalnost za isti vama osobno.

U Louisvillu, prošlog travnja, brat Rutherford mi je tako ljubazno rekao za „Zavjet Putujuće Braće,” koji mi je Gospodinovom naklonošću došao u „pravo vrijeme,” kada je pripremio moje srce da ga primim kao blagoslovljenu povlasticu što i jeste.

Kako vam mogu izraziti radost i sreću koju sam iskusio u Gospodinovoj ljubavi i naklonosti otkako sam položio ovaj sveti zavjet pred njim 24. Travnja!

Zahvaljujem Gospodinu, posebno za njegovu nevjerojatnu milost što mi je otkrio ovu privilegiju kad je to učinio. Proteklih devet tjedana do sadašnjeg vremena bilo je ispunjeno mnogim lekcijama iz ljubavi i poniznosti, otkrivajući neobičnu blagost u njegovom vođenju i brizi za mene. Neka bi uvijek rastao u ljubavi za njega i sve njegove, nikad nedostatak cijenjenja njegovih mnogostrukih blagoslova – uvijek nastojeći ugoditi mu.

Naše su molitve bile s tobom mnogo puta dnevno, da imaš utjehu i snagu izvršiti svoje zavjete njemu;

zahvaljujući mu na svakom sjećanju na tebe za bogate blagoslove koje je koristio da nam ih doneseš.

Uvjeren sam, dragi brate Russell, da smo mi Kolporterer primili tvoje molitve da i mi budemo vjerni svojim zavjetima slovom i duhom, čak do kraja – koje molitve će nam mnogo koristiti i velika su utjeha našim srcima. Svakim danom postajemo sve zahvalniji za naš udio u žetvi.

S puno ljubavi i molitava, ostajem tvoj u blagoslovljenoj žetvi,

SESTRA _____.

BOŽJI IZBOR

– I. SAMUELOVA 16:1-13 – 2. KOLOVOZA –

Ključni tekst: – „Čovjek gleda na vanjštinu, a Gospodin gleda na srce.” – Redak 7

Zapis je: „Samuel više nije dolazio vidjeti Saula sve do dana svoje smrti.” Drugim riječima, nakon što je Bog odsjekao Šaula od posebnog vodstva i odnosa, Samuelova više nije bila provincija kao Božjeg predstavnika da mu često odlazi da mu daje smjernice glede interesa kraljevstva. Zapis, međutim, implicira da je Samuel imao veliku naklonost prema Saulu i da je tugovao za njim. Tako je ponekad s Gospodinovom djecom ove evanđeoske raspodjele. Osjećamo duboki interes za stvari i osobe našeg intimnog druženja, i ponekad bismo mogli biti gotovo u iskušenju pomisliti da je Gospodin napravio neku pogrešku u svom ophođenju s njima – osobito ako su nam bliski i dragi po krvnoj vezi ili zajedništvu. Na nama je da naučimo, kao što je to činio Saul, da ne dovodimo u pitanje Gospodinove putove, već da se oslanjamo na njegovu nepogrešivu mudrost u upravljanju vlastitom stvari. S blagim prijekorom Gospodin je poslao Samuela da pomaže Šaulova nasljednika, rekavši: „Napuni svoj rog uljem i idi; poslat ću te k Jišaju, Betlehemcu, jer sam sebi našao kralja među njegovim sinovima.” Stoga ponekad, kada nas naše nade i ciljevi iznevjere, Gospodin nam nalaže da pogledamo u drugom smjeru i da vidimo da on ne ovisi ni o kome, već da nadzire svoju stvar, radeći svoju suverenu volju. Poslao nam je poruku koja bi nam, ispravno shvaćena, trebala dati utjehu među svim obeshrabrenjima koja bi nas mogla snaći. Ta poruka glasi: „Riječ moja koja izlazi iz mojih usta neće se vratiti k meni isprazna, nego će izvršiti ono što želim i uspjeh će u onome za što sam je poslao.” Pjesnik je izrazio istu misao govoreći:

„Bog na tajanstven način pokreće
svoja čuda da bi ih učinio.”

ISTINA – NE CIJELA ISTINA

Samuel je bio mudar čovjek i instinktivno je znao da, iako je Šaul bio dovoljno spreman da sam primi pomazanje, nikada neće pristati da drugi pomazanik bude njegov nasljednik u kraljevstvu, nego će željeti

zadržati autoritet, položaj za članove vlastite obitelji. On stoga odgovori Gospodinu: „Kako da idem?” Neće li moja misija biti prekinuta ako Šaul sazna za moju namjeru, a ja je neću imati ni priliku izvršiti, jer će me on ubiti, a svoj postupak opravdati izjavom da sam bio izdajica kralja. Gospodin je odgovorio: „Uzmi junicu sa sobom i reci: Došao sam žrtvovati Gospodinu.”

Mnogi od Gospodinovih dragih ljudi, kojima očito nedostaje odgovarajuća ravnoteža uma o ovoj temi, bili bi skloni odbaciti takvo priznanje kao laž – neistinu. Njihov bi argument bio: Ne, Samuelova stvarna namjera i Gospodnja bila je da on treba pomazati kralja, a žrtvovanje je bilo samo prijetvorba i krivo predstavljanje – neistina od cijele stvari. Među takvima, oklijevanje da se takav postupak označi kao laž i govorenje i djelovanje bilo bi samo zato što je Gospodin bio taj koji je dao ovu uputu, a njegov nadahnuti prorok koji ju je izvršio; ali uključeni princip je isti bez obzira na to tko ga provodi. Da je takav postupak bio pogrešan za Samuela ili bilo kojeg drugog čovjeka, bio bi još pogrešniji za Svemogućeg Boga. Ali ako je, kao što mi tvrdimo, to bilo ispravno i ispravno za Svemogućeg, to bi bilo jednako ispravno za svakoga.

Ne bi bilo prikladno reći da će se žrtvovati da nije bilo namjere žrtvovati, nego samo pomazati! Zapravo, žrtva je bila cijela svrha posjeta, što se tiče ljudi u Betlehemu, pitanje pomazanja je bilo čisto Gospodinov posao i posao Jišaja i njegove obitelji. Kako pomazanje nije bila stvar ljudi u Betlehemu, bilo je sasvim ispravno da im se ono ne spominje. Naš je Gospodin slijedio isti put tijekom svoje službe, govoreći činjenice samo djelomično. Ponekad je govorio u prisposobama, kako bi mnoštvo moglo čuti i ne razumjeti pravi značaj njegove poruke, i to je objasnio apostolima govoreći: „Vama je dano znati otajstvo Božjeg kraljevstva, ali onima koji su vani sve biva u usporedbama: da gledajući vide, a ne uvide; i slušajući čuju, a ne razumiju; da se ne obrate i grijesi im se ne

oprote.” (Marko 4:11,12.) Nadalje je rekao učenicima: „Imam vam mnogo toga reći, ali sada ne možete nositi.” (Ivan 16:12.) Velika je pogreška, dakle, pretpostaviti da je pogrešno prešutjeti dio istine, ako je prešućeno za dobrobit slušatelja; ako bi cijela istina nanijela štetu, onda je put mudrosti i ljubavi zadržati štetan element. Ali ako bismo, naprotiv, uskratili istinu iz sebičnih pobuda i na štetu drugih ljudi, to bi bilo za osudu, protivno zakonu ljubavi. Uvid u ovo načelo bit će od velike pomoći mnogim Gospodinovim ljudima i pomoći će im da cijene i postupaju prema Učiteljevim riječima: „Budite mudri kao zmije, a bezazleni kao golubovi.”

„JESI LI DOŠAO U MIRU?”

U ispunjenju volje Gospodnje, Samuel je otišao u Betlehem. Toliko je veliko poštovanje bilo prema njemu kao Gospodnjem proroku i bivšem sucu da su mu starješine grada došle u susret, drhteći i bojeći se da je došao s nekom porukom osude od Gospodina, da ukori neku zloću, da se razotkrije neka korupcija, izreći neku kaznu. Sve ovo implicira da su ljudi imali veliko povjerenje u proroka kao Božjeg glasnogovornika i veliko poštovanje prema Gospodinu, itd., i da je Božja vladavina preko sudaca duboko utisnula određene lekcije.

U odgovoru na pitanje, „Dolaziš li s mirom?” – znači li tvoj dolazak osude Gospodnje nad nama ili blagoslove – Samuel je odgovorio: Došao sam s mirom da žrtvujem Gospodinu; posvetite se i pođite sa mnom na žrtvu. Među ostalim posvetio je Jišaja i njegove sinove i pozvao ih na žrtvu. Žrtvovanje je predstavljalo priznanje grijeha i zahvalnost Gospodinu za njegovu milost prema njemu, te općenito posvetu poslušnosti Gospodinu. Određeni dio žrtve obično se spaljivao Gospodinu, a drugi dio su sudionici jeli, što predstavlja primanje blagoslova. Izvještaj očito nije potpun. Možemo pretpostaviti da nakon što su svi koji su se željeli približiti Gospodinu kroz žrtvu bili prisutni, i da su stvar i gozba bili potpuno gotovi, Samuel je otišao s Jišajem u njegov dom i ondje promatrao njegove sinove, čekajući vodstvo od Gospodina tko od njih treba biti pomazan.

„GOSPODIN GLEDA U SRCA”

Očito je Jišaj bio zamoljen da pošalje svoje sinove jednog po jednog proroku i oni su došli, stariji prvi. Kad je Samuel pogledao Eliaba, rekao je u sebi: Zacijelo je Gospodnji pomazanik preda mnom; ali Gospodin odgovori: „Ne gledaj na njegovo lice, ni na visinu njegova rasta, jer sam ga odbacio; jer Gospodin ne gleda kao što čovjek gleda; jer čovjek gleda na vanjštinu, ali Gospodin gleda na srce.” Kakva je divna lekcija ovdje primjenjiva na svakog člana ljudske obitelji! Gospodin Isus koristio je gotovo sličan jezik,

rekavši: „Ono što je visoko cijenjeno među ljudima, odvratno je u očima Gospodina.” (Luka 16:15.) Ne sudite po vanjskom izgledu. Šaul je vanjskim izgledom bio lijep, glavom i ramenima iznad većine izraelskog naroda. Gospodin mu je dopustio da bude izabran za kralja i pokazao je činjenicu da izvana izgled nije uvijek siguran znak stava srca koji mu je ugodan. Tako je sedam Jišajevih sinova prošlo pred Samuelom, a Gospodin ih je sve odbacio; postojala je neka nepodobnost u srži, u srcu, koja nije bila vidljiva vanjskom promatraču, koji bi poput Samuela zaključio drugačije. Tada je Samuel, očito iznenađen, rekao Jišaju: „Jesu li ovdje sva tvoja djeca?” a on odgovori: „Ostaje još najmlađi, a on, eto, čuva ovce.” A Samuel reče: „Pošalji i dovedi ga, jer nećemo sjesti dok ne dođe ovamo, i poslao je i doveo ga.” Najmlađi sin bio je David, i mi čitamo: „Bio je rumen, a uz to lijepa lica i lijepog izgleda.” Smatra se da opis pokazuje da je David bio svijetle puti i kestenjaste kose. Pretpostavlja se da je bio u osamnaestoj godini.

„POMAŽI GA, JER OVO JE ON”

Gospodin reče Samuelu: „Ustani i pomaži ga, jer ovo je on. Tada Samuel uze rog s uljem i pomaza ga usred njegove braće.” Ovdje se ispravno postavlja pitanje, zašto je Gospodin izabrao Davida umjesto jednog od njegove braće ili nekog drugog čovjeka iz nacije? Da je postojao definitivan, jasan izbor ne može se dovoditi u pitanje; i sličan je izbor s Gospodinove strane u drugim slučajevima zabilježen u Svetom pismu. Na primjer, apostol Pavao skreće pozornost na činjenicu da je Izak, a ne Išmael, bio obećano Abrahamovo sjeme, i da je Jakov, a ne Ezav, bio izabran među njegovim potomstvom, i da je taj izbor naznačen prije njihova rođenja, govoreći: „Stariji će služiti mlađemu.” Dužni smo pretpostaviti iz svih informacija koje su nam dane, da se je Gospodin u prošlim vremenima, iako je priznavao slobodnu volju, slobodu izbora svakog ljudskog bića, ipak, u određenoj mjeri, u nekim slučajevima umiješao kako bi dao prenatalne utjecaje koji su bili korisni za razvoj takvih karaktera kakve je želio za svoju službu. Na ovu istu misao skreće nam se pozornost u vezi s rođenjem Ivana Krstitelja i izjavom o prenatalnom utjecaju u tom slučaju. Slično apostol Pavao skreće pozornost na činjenicu da ga je Gospodin izabrao od majčine utrobe. Za naše razumijevanje to znači da su božanska mudrost i moć nadzirale utjecaje, koji su više ili manje kontrolirali um njegove majke tijekom razdoblja trudnoće, i koji su utisnuli određenu količinu karaktera u bebu. Ovo bi, kao što smo već istaknuli u (STUDIJAMA SVANUĆ, sv. VI.), trebalo potaknuti roditelje da svojim potomcima daju najbolju moguću mentalnu obdarenost – što se tiče pravednosti, mudrosti, ljubavi i svih finijih kvaliteta stava. Da su

sva djeca tako rođena, iako to nikada ne bi u potpunosti uklonilo ljagu grijeha i nesavršenosti, nikada ne bi proizvelo savršenu djecu, jer nitko ne može izvući čisto iz nečistog, to bi, međutim, značilo veliki blagoslov za ljudsku obitelj, veliko uzdizanje.

Ništa u vezi s onim što smo predložili ne implicira uplitanje u ljudsku volju, već samo pripremu bolje uravnoteženog i konstituiranog uma. Još uvijek je bilo moguće da sveti Pavao odbije svu Božju milost – ne samo onu primljenu kroz prenatalne utjecaje, nego i onu primljenu kroz različita iskustva kojima ga je Gospodin kasnije vodio i pod kojima je apostol, vjerom i posvetom, prihvaćen kao mogući sunasljednik s Kristom u Kraljevstvu. Kao što je sam apostol izjavio, ipak bi bilo moguće da nakon propovijedanja Evanđelja drugima postane otpadnik. (1. Korinćanima 9:27.) I tako je s nama. Pripreme, informacije i poziv te kasniji nadzor naših najboljih interesa, ostavljaju našu volju nepovređenom i dopuštaju nam, ako odlučimo, odbaciti Gospodinovu naklonost.

Ni na koji drugi način osim na onaj koji smo predložili ne bismo mogli objasniti neke od prekrasnih likova biblijske povijesti – Abrahama, Mojsija, Davida, Ilije, Ivana Krstitelja, apostola Pavla i druge. Možda čak i ne znamo sa sigurnošću da Gospodnja providnost nije utjecala na faraona nekim prenatalnim utjecajem, koji ga je učinio tvrdoglavim do posljednjeg stupnja, u skladu sa Svetim pismom koje kaže: „Upravo za ovu svrhu podigao sam te [na prijestolje] da bih mogao pokazati svoju moć u tebi” – na način koji se ne bi mogao pokazati da je na prijestolju bio čovjek drugačijeg prirodnog stava.

Kasnija povijest pokazuje da Davidova braća nisu razumjela da je on bio pomazan za kralja. Samuel je možda otkrio Jišaju tajnu i možda je naknadno šapnuo Davidu nešto o toj temi; ali najočitiije je stvar držana u dubokoj tajnosti, uz razumijevanje da mu Davidovo pomazanje neće dati nikakvu ovlast kraljevanja sve dok u Božjoj providnosti vlast ne bude potpuno preuzeta iz ruku Šaula i stavljena u Davidove ruke; i uz puno razumijevanje također da sam David nije trebao imati nikakve veze sa uzimanjem moći. Njegovo pomazanje bilo je proročanstvo o njegovoj budućnosti, i također i prasluka Kristova pomazanja. Davidova braća su možda mislila da pomazanje označava da je njihov brat na kraju bio osmišljen da postane prorok Gospodnji umjesto Samuela po smrti potonjega; ili su to možda shvatili kao značenje nekog posebnog blagoslova u vezi s posvećenjem i žrtvovanjem u kojem su i sami sudjelovali. Sigurno je da se mladi David ponašao krajnje skromno, najprikkladnije, i da su mu iskustva kroz koja je kasnije prošao u Gospodinovoj providnosti slijedeći svoj poziv bila od velike pomoći, prilagodjavajući ga i pripremajući ga za službu kralja, koja je došla njemu u dohledno vrijeme.

CRKVA, VEĆI DAVID

Ime David označava voljenog i kao takvo dobro predstavlja Krista, Glavu i Tijelo. O njemu je zapisano: „Bože, baš tvoj Bog, pomazao te je uljem radosti više nego tvoje bližnje.” (Psalam 45:7.) Kada je u određeno vrijeme Bog poslao svoga Sina da bude Otkupitelj svijeta i pomazani Kralj i Obnovitelj, božanska je Providnost naredila da se on rodi u istom Davidovu gradu – Betlehemu. Također je imao skroman položaj među svima onima svog vremena; njegova braća iz židovske nacije smatrala su ga jednim od najmanje prikladnih da bude Izbavitelj – „Sakrili su, takoreći, svoja lica od njega” – u sramoti. Međutim, on je bio pomazan od Gospodina da bude Izbavitelj; nisu bili mimoideni samo anđeli nebeski, nego i velikani zemaljski. Niti je započeo svoju vladavinu odmah nakon što je bio pomazan Duhom; nego su mu najprije bila potrebna razna testiranja, ispitivanja, dokazivanja kakva su došla do predodžbenog Davida. I isto načelo vrijedi za cijelu Crkvu, njegovo Tijelo. Malo poznata, nedovoljno cijenjena među ljudima, nema mnogo velikih, mudrih ili plemenitih, Gospodin pomazuje svu klasu Davida, voljenu klasu u sadašnje vrijeme. Oni ne počinju odmah vladati, već odmah ulaze u školu iskustva koju je osmislio njihov Otac da im pomogne u pripremi za dužnosti i prednosti Kraljevstva kada dođe vrijeme da im se Kraljevstvo da.) Svijet nas ne poznaje, veli Apostol. Vrlo istinito. Oni ne znaju da smo mi pomazani. Doista, čak i mnoga naša braća koja su opazila pomazanje ne znaju što ono znači; oni ne shvaćaju da smo mi pomazani da budemo kraljevi i sunasljednici s našim Otkupiteljem. Međutim, stvar nam je priopćena; kao što apostol izjavljuje: „Vi imate pomazanje od Svetoga i svi to znate.” (1. Ivanova 2:20.) Pod ovim pomazanjem, ovim blagoslovom Gospodnjim, trebamo se razvijati sve više i više u pripremi za naš položaj kraljevske obitelji, koji ćemo postići u našoj promjeni u Prvom uskrsnuću.

„OD TOG DANA PA NADALJE”

„I Duh Gospodnji side silno na Davida od onoga dana nadalje.” Iz ovoga ne smijemo shvatiti da je David začet od Duha Svetoga, kao što su to i članovi Tijela Kristova, Crkve, tijekom ovog Evanđeoskog doba. Ne; naš je poseban i osobit blagoslov od Gospodina, kakav nikada nije došao prije Pedesetnice, osim u jednom slučaju krštenja našeg Gospodina Duhom na Jordanu, kada je primio Duha Svetoga bez mjere. Duh, utjecaj, moć Božja na Davidu bili su slični u svom djelovanju i učinku kao na Samuela i proroke. Nedvojbeno mu je to dalo mudrost, snagu i hrabrost i omogućilo mu da mudro iskoristi različite prilike za učenje nesavršenih lekcija u vezi sa svojim svakodnevnim iskustvima, a sve je to bilo školovanje ili priprema za njegov budući rad kao kralja.

Slično, samo u višem i potpunijem smislu i stupnju, Gospodinov narod ovog Evangeoskog doba, od vremena kad dođu pod utjecaj svetog Duha začea, koji je bio izliven na Crkvu na Pedeseticu – od tog vremena nadalje oni bi trebali biti uvježavani ovim Duhom Gospodnjim, i, kako to apostol izražava, treba biti ispunjen Duhom, „ispunjen svom puninom Božjom”, ispunjen sve više i više poznavanjem Božje volje i duhom poslušnosti prema tome. Ovaj osjećaj se povećava kako primamo Duha Svetoga, i kako obiluje i izliva se u naša srca, mi smo prosvijetljeni; povećava se naše cijenjenje Boga, naše cijenjenje vlastitih povlastica, naše cijenjenje što nas je pozvao na visok položaj sunasljedstva s Isusom i naše cijenjenje potrebe za učenjem lekcija koje bi nas osposobile za taj slavni položaj.

ZANIMLJIVO PISMO

DRAGI BRATE RUSSELL:

Jasno ste pokazali da je Ilija bio tip Crkve u tijelu, i da njegove 3-1/2 godine odgovaraju 1260 godina papinske moći (dan za godinu), tijekom kojih je Crkva bila u stanju pustinje, hranjena takoreći gavranima. (Svezak II., str. 256.) Sada želim pitati ne predstavljaju li Ilijina iskustva koja su uslijedila kasnije neka od iskustava Crkve od 1799 do 1914, kako slijedi:

(1) Kiša (1. Kraljevima 18:41-45) – širenje Istine u objavljivanju i širenju Biblija i u organizaciji biblijskih društava.

(2) Ubijanje lažnih proroka – svrgavanje lažnih doktrina, itd. – 1. Kraljevima 18:40.

(3) Naknadni bijeg da spasi svoj život – potpuno odvajanje klase od moći Izebele u interesu novog života, 1829 do 1846, što odgovara Klasi Očišćenog Svetišta. – I. Kraljevima 19: 1-4; Svez. III., str 83-119.

(4) Ilijino prvo buđenje (19:5) odgovara duhovnom buđenju ove klase, poznatom kao „Millerov pokret.” Posebna hrana je sada trebala, naime: otkupnina, povratak našeg Gospodina i razumijevanje proročanstva.

(5) „Zaspali.” „Mladoženja se zadržao, i svi su zadržemali i zaspali.” (Mat. 25:5.) Vidi sv. III., str 92-93. Ovo pokriva razdoblje od 1844 do 1874 godine.

(6) Drugo buđenje, 1874 do 1914, tijekom kojeg će vremena cijeli Ilijin razred dosegnuti (dotaknuti) anđeo (glasnik) kojeg Gospodin koristi od 1874. Ovaj anđeo je isti onaj koji se spominje u Otk. 3:14 i Luka 12:42. Ponudena hrana je Sadašnja istina. Ovaj anđeo spominje određeni cilj pred nama, „putovanje”, i tako nam je Gospodnji sluga jasno pokazao nadu našeg poziva – to jest, da budemo sunasljednici s našim Gospodinom. Nikad otkako su apostoli zaspali, nada Crkve nije bila tako jasno prikazana kao u SVANUĆIMA i KULAMA koje je pripremio ovaj anđeo. Iliji je rečeno da je „putovanje preveliko za

Što se tiče Božjeg izbora Davida, a ne bilo kojeg od njegove braće, Sunday School Times primjećuje:

„Nikada ni na trenutak nemoj zaboraviti da nijedno lice ne može biti tako lijepo, niti bilo koji oblik tako božanski, ali da ga loše srce ili zlo srce može učiniti mrskim ili bezvrijednim. U takvoj ljepoti uvijek postoji oblak, film, veo. Kroz sve svoje maske i prijekare Božji pogled ide poput X-zraka, ravno u srce i dušu.

„Često se događa da ljudi zanemaruju upravo onu osobu, mladu ili siromašnu ili nepoznatu, koju je Bog odabrao za najveću čast; ali koga god ljudi odluče okruniti, prava gozba ne može se nastaviti dok se ne otkrije Božji kandidat. Ponekad naša glupa pamet nikad ne otkrije, a krunidba Božjih svetaca i heroja sačuvana je za dan iznenađenja na nebu. Pokušajmo poštovati ljude kao što ih Bog poštuje!” – Dr. Bushnell.

tebe” osim ako se ne osnažiš uzimanjem hrane. Dakle, uvjereni smo da samo oni koji su sada obukli „svu Božju bojnu opremu” mogu (ili bolje rečeno, hoće) „stati” i krenuti na putovanje do nebeske faze Kraljevstva – „brdo Božje” – Horeb. Ovo je bila ista gora sa koje je Mojsijevim rukama izrečen Savez zakona. Pavao pokazuje da ovo predstavlja nebesko Kraljevstvo. (Heb. 12:18-25.) Parabola o Djevicama pokazuje da samo oni koji cijene Sadašnju Istinu ulaze na svadbu od 1874. Oni moraju shvaćati „Prisutnost.”

Četrdeset dana i četrdeset noći putovanja (dan za godinu, kao u prethodnom tipu od 1260 dana) daje duljinu putovanja (vrijeme) od početka buđenja od strane „tog sluga,” anđela, 1874 sve dok posljednji član Ilijine klase ne dosegne Kraljevstvo (Božja Gora, Heb. 12:22) „u [pomoću] snazi te hrane „ – Sadašnja istina. Tada ćemo susresti našeg Gospodina i vidjeti ga onakvog kakav jest.

Naknadna manifestacija moći pokazuje, kao što ste nam rekli, tri značajke rušenja sadašnjih kraljevstava ovoga svijeta: (a) Vjetrovi (ratovi) koji su sada suzdržani, pokazuju da se rušenje sadašnjih institucija neće dogoditi sve dok Ilijin razred ne stigne na Božju goru – zapravo promijeni se. Međutim, elementi se pripremaju za sukob pred njima. (b) Slijedi potres (društveni nered). (c) Anarhija je vatra koja dovršava posao. Bog nije bio u njima u smislu da nisu bili božanske ustanove; usprkos tome, oni su nadglasani kako bi se postigla njegova namjera. (d) „Tih blagi glas” (Božja Riječ) koji sada govori samo uhu koje sluša (onaj koji ima „uho da čuje”) tada će govoriti s autoritetom u Kraljevstvu, govoreći: „Mir, budi tih.” Redak 13 – Čini se da se tip ovdje mijenja kako bi podučavao lekcije o našim sadašnjim privilegijama i odgovornostima.

Vaš u jednoj nadi, CE FOWLER.

POSLJEDNJI DANI NAŠEG GOSPODINA

POVEZANO ČITANJE BIBLIJE KOJE ZARAČUNAVA SVAKI DAN I NOĆ GOSPODINOVA ŽIVOTA,
OD 9. DO 16. NISANA, DOKAZUJUĆI DA SE JE NJEGOVA SMRT DOGODILA U PETAK,
14. POSLIJEPODNE.

OD CJ WOODWORTH

9. nisan, 18.00 subota do 18.00 nedjelja:
Ivan 12:1. „Tada Isus, šest dana prije Pashe, dođe u Betaniju.” Ovo se odnosi na nedjelju poslijepodne.
10. nisan, 18.00 nedjelja do 18.00 ponedjeljak:
Ivan 12:2-11. Marija razbija kutiju od alabastera. Nedjelja navečer. Ivan 12:12-15 i Marko 11:1-10. Trijumfalni ulazak. Ponedjeljak prijepodne.
11. nisan, ponedjeljak od 18.00 do 18.00 utorak:
Marko 11:11. Odsjeo u Betaniji. ponedjeljak navečer. Marko 11:12-18. Proklinjanje smokve; čišćenje hrama. Utorak prijepodne.
12. nisan, utorak od 18.00 do srijeda od 18.00 sati:
Marko 11:19. Odsjeo izvan grada. Utorak navečer. Marko 11:20; 13:37 sati. Ispričao mnogo prisposoba. Srijeda prijepodne i poslijepodne.
13. nisan, 18.00 srijeda do 18.00 četvrtak:
Marko 14:1-11. Jedan od dva dana prije Pashe, počevši od srijede navečer. Marko 14:12-16. Apostoli pripremaju posljednju večeru, četvrtak danju.
14. nisan, 18.00 četvrtak do 18.00 petak, dan prije židovske Pashe, nazvan „Dan priprave”:
Marko 14:17-65. Posljednja večera, Getsemani, suđenje pred velikim svećenikom, četvrtak navečer. Marko 15:1-34 i Luka 23:44-52. Suđenje pred Pilatom, raspeće, tijelo položeno u grobnicu, petak prijepodne i poslijepodne. Luka 23:54. Ovdje je jasno navedeno da se Kristova smrt dogodila na „Dan priprave”. Ovaj dan se računa kao prvi dan i noć koju je Krist proveo u grobu.
15. nisan, 18.00 petak do 18.00 subota, židovska pashalna subota:
Luka 23:54 i Ivan 19:42. Židovski šabat počinje upravo u trenutku kada se završava „Dan priprave”, u petak navečer u 18.00 sati. Mat. 27:62. Glavni svećenici traže od Pilata da postavi stražu oko grobnice, subota ujutro. Ovaj dan se računa kao drugi dan i noć koju je Krist proveo u grobu.
16. nisan, 18.00 subota do 18.00 nedjelja, prvi dan u tjednu:
Mat. 27:66. Straža nad grobom tijekom subote navečer. Matt. 28:1, Marko 16:1,2, Luka 24:1 i Ivan 20:1. Žene dolaze na grob u nedjelju rano ujutro i nalaze da je Gospodin uskrsnuo. Ovaj dan se računa kao treći dan i noć koju je Krist proveo u grobu.

